

за, кой излиза, кога докторът се прибира, кой остава при него — искаха всичко подробно да знаят.

И една нощ им провървя. В тъмното един турчин и едно кадънче спряха пред къщата на Костаки. Турчинът се навее, взе камъче и го хвърли през дуvara в светлия прозорец. След малко хикиминът излезе. По гласа те познаха, че се зарадва. Покани ги и затвори вратата. Турчинът беше сводник.

Двамата приятели си стиснаха ръцете.

Мина повече от седмица. Беше 5 август. Гореща нощ и тъмно като рог. Улиците пусти, градът притихнал спеше, само жабите в Коруча будуваха. От време на време пролайваше нягде куче и млъкваше.

Пред къщата на хикимина спряха двама души. Един турчин и едно ханъмче. Турчинът взе малко камъче и замери светлия прозорец на къщата. След малко скръцна врата. Чуха се стъпки по калдъръма. Пътната врата се отвори и Костаки зарадван прошепна:

— Влезте, влезте!

Костаки вървеше напред. Като влязоха в салона, той каза на турчина да седне на миндера и да почака.

Введе кадънчето в стаята си, осветена от свещ. Щом влязоха и затвориха вратата, кадънчето веднага си махна фереджето. Костаки се облещи и изхълца. Пред него застана Хаджи Димитър с остър нож в ръка. „Мръсно куче!“ . . . миг, два, три . . . Кратък стон и Костаки се тръшна на пода.

Хаджи Димитър и Димитър Дишлията излязоха от къщата на хикимина и се отправиха към Хамам баир. Там ги чакаше Тодор, по-малкият брат на Хаджи Димитър, едва навършил тринайсет години. Свалиха дрехите си и облякоха своите. На връщане се отбиха при поп Йордан, оставиха при него кървавите дрехи, ножа и отминаха.

Нощта беше все тъй тъмна. По небето нито зрак. Гъсти облаци тежаха над града. Въздухът горещ, овошките заспали, не мръдваше лист по тях.

На сутринта новината гръмна из града. Милинкаджиите и салепчиите я разнесоха в чаршията и навсякъде. Първи бай Кочо се провикна по дюкяните:

— Салеп! . . . Пари-ври, пари-ври салееп! Вземайте салеп и ще ви кажа една голяма новина. Хикиминът Костаки е убит. Заклали го снощи като агне.

— Ха, ама наистина ли, бай Кочо?